

Bagest i Kirsten Thorups *Ingenmandsland*, som vandt (læserafstemningen om) BG Banks litteraturpris i 2004, er der en note om, at hun har brugt korte tekstuddrag af den italienske filosof Giorgio Agamben i sin egen tekst. Således taler hovedpersonen, den demente Carl, af og til også i fragmenter af en forholdsvis svært tilgængelig filosof, som for de fleste læsere formentlig har været ganske ukendt. Mere væsentligt er det dog, at Thorup gør brug af Agambens beskrivelser af koncentrationslejre, og at hun lægger disse ord ind i tankerne på en mand, der oplever sig som låst ude, helt bogstaveligt, fra resten af samfundet på et plejehjem. Agambens tekst får dermed endnu en politisk dimension, og lagt til resten af romanens ambitiøse skildring af en dement mands vilkår, set både indefra i kursiverede monologer og udefra af pårørende, viser det Thorup som en både stilistisk ambitiøs og politisk bevidst forfatter.

Thorups forfatterskab er velanskrevet af kritikken, har fået masser af gode anmeldelser gennem årene, og har samtidig en stor læserskare – en kombination som kun er få forfattere forundt. I modtagelsen af hendes seneste roman, *Førkrigstid* fra 2006, blev det fremhævet af flere anmeldere, at Thorup evner at skrive både vedkommende og sofistikeret, at hun både vil noget med romanens formsprog og er bevidst om at kunne læses af mange. Alligevel har det været sparsomt med litteraturkritiske tekster, der tager favntag med værkerne, og måske er det det, som har smittet af på hendes placering i nyere danske litteraturhistorier.

Anne-Marie Mai viser i sin artikel, at Thorup har en marginal placering i en række nyere danske litteraturhistorier, men også at man med god ret kunne argumentere for, at hendes forfatterskab burde stå centralt, fordi det samler en mængde træk, som kan genfindes hos andre toneangivende forfattere fra de sidste fyre år. Det er også et af synspunkterne i Jeppe Brixvolds artikel om Thorups tidlige forfatterskab, hvor hendes lyrik og prosa både fremstår som særdeles holdbar i dag, og hvor man finder den sensibilitet, som hun overfører til sine romaner. Louise Zeuthen lægger i sin artikel vægt på repræsentationer af krop og køn i især Thorups store romaner fra 1970'erne og 1980'erne og viser, hvordan etiketten "socialrealisme" er en forfladigelse af en æstetisk bevidst fremstillingsform, som har paralleller til repræsentationer af kroppen i samtidens kunst.

Erik Skyum-Nielsen trækker med udgangspunkt i sin egen anmeldelse af *Bonsai* forbindelser fra denne roman tilbage i forfatterskabet og indkredser forskellige udtryksformer, der har præget det, mens Steen Klitgård Povlsen skriver om spillet mellem fiktion og autobiografiske træk i *Bonsai*. Peter Simonsen giver ud over en tekstnær analyse af *Ingenmandsland* også en introduktion til den stigende interesse for alderdom i litteraturen, hvor Thorups roman i et internationalt perspektiv er et blandt mange værker, hvor ældning spiller en afgørende rolle, både tematisk og formelt. Endelig giver Kirsten Thorup i et stort interview med Marianne Juhl sit eget synspunkt på forfatterskabet.

Numret rundes af med den serbiske forfatter Radoje Domanovics fabel "Vodja", der, som Uffe Andersen i sin introduktion gør opmærksom på, er beklagelig aktuell for situationen i Serbien i dag.